

Fővárosi Ítéltábla, mint  
másodfokú közösségi védjegy bíróság  
8.Pf.20.259/2014/7.

A Fővárosi Ítéltábla a Bogsch és Társai Ügyvédi Iroda (fél címe 1, ügyintéző: Dr. Gödölle Tamás ügyvéd) által képviselt I.rendű felperes neve(...) I. rendű és a II.rendű felperes neve(felperes címe) II. rendű felpereseknek az S.B.G.&K. Ügyvédi és Szabadalmi Iroda (fél címe 2, ügyintéző: Dr. Szamosi Katalin ügyvéd) által képviselt alperes neve(...) alperes ellen védjegybitorlás és tisztességtelen piaci magatartás megállapítása és jogkövetkezményeinek alkalmazása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2011. június 24. napján kelt, 1.P..../2010/14. számú ítélete ellen az alperes 15. sorszám alatt és a felperes 8.Pf..../2011/3. sorszám alatt előterjesztett fellebbezései folytán meghozta az alábbi

#### í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, az I. rendű felperes védjegybitorlás megállapítása iránti kereseti kérelmét teljes egészében elutasítja és kötelezi az I. rendű felperest, hogy az alperesnek 15 napon belül fizessen meg 1.000.000 (Egymillió) forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjból álló elsőfokú perköltséget. Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi az I. rendű felperest, hogy az alperesnek 15 napon belül fizessen meg 396.000 (Háromszázkilencvenhatezer) forint fellebbezési illetékből és 750.000 (Hétszázötvenezer) forint + áfa ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget, míg a II. rendű felperes ugyanezen határidő alatt 250.000 (Kétszázötvenezer) forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget köteles az alperesnek megfizetni.

Kötelezi az alperest, hogy az államnak külön felhívásra fizessen meg 99.000 (Kilencvenkilencezer) forint hiányzó fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

#### I n d o k o l á s

Az elsőfokú közösségi védjegy bírósággént is eljáró Fővárosi Bíróság (jelenleg Fővárosi Törvényszék) ítéletében megállapította, hogy az alperes 2009. június 5. és augusztus 4. között azzal, hogy a B... 46. szám alatti üzletének portálján vendéglátó szolgáltatása körében a „McSZERET’S” megjelölést használta, bitorolta az I. rendű felperes ... lajstromszámú és ... közösségi lajstromszámú „McDONALD’S” szóvédjegyét, ... lajstromszámú és ... közösségi lajstromszámú „McDonald’s” ábrás védjegyét, ... lajstromszámú és ... közösségi lajstromszámú „McCHICKEN” szóvédjegyét, ... lajstromszámú „McCAFFE” szóvédjegyét, ... lajstromszámú „McCaffé” ábrás védjegyét, ... lajstromszámú „McFREEZE” szóvédjegyét, ... lajstromszámú és ... közösségi lajstromszámú „McROYAL” szóvédjegyét. Az alperest eltiltotta a további jogsértéstől, továbbá kötelezte, hogy 15 napon belül saját költségén tegye közzé az ítélet jogsértést megállapító rendelkező részét 30 napi időtartamban a mckiwans.hu honlap kezdő oldalán, 12-es betűmérettel, továbbá a H... című

hetilapban ¼ oldalterjedelemben, fekete-fehér kivitelben azzal, hogy a közzététel maximális költsége nem haladhatja meg a 700.000 forintot. Az elsőfokú bíróság az I. rendű felperes ezt meghaladó kereseti kérelmeit és a II. rendű felperes kereseti keresetét elutasította. A perköltségről akként rendelkezett, hogy a II. rendű felperes 280.000 forintot köteles megfizetni az alperesnek, míg az alperes 547.000 forintot köteles az I. rendű felperesnek megfizetni.

Az ítélet tényállásában rögzítette, hogy az I. rendű felperes jogosultja ... és ... lajstromszámú „McDONALD'S” szóvédjegynek, a ... és ... lajstromszámú „McDonald's” ábrás védjegynek, amiben a szóelem egy speciális tipográfiájú, íves kialakítású nagy „M” betű, második és harmadik szára előtt van elhelyezve, a ... lajstromszámú „McCafé” színes ábrás védjegynek, amiben barna háttérben a szóelem lendületes kézírásra emlékeztető, fehér, vastagított szárú betűkkel került megjelenítésre, amit egy enyhén felfelé ívelő elvékonyodó fehér színű vonal húz alá, a ... lajstromszámú „McCAFE” szóvédjegynek, a ... és ... lajstromszámú „McCHICKEN” szóvédjegyeknek, a ... lajstromszámú „McFREEZE” szóvédjegynek, a ... és ... lajstromszámú „McROYAL” szóvédjegyeknek, valamint a ... és ... lajstromszámú „I'M LOVIN' IT” jelmondat védjegyek. Valamennyi védjegy oltalma kiterjed a Nizzai Megállapodás 30. osztályába tartozó élelmiszer termékekre és kilenc védjegy oltalmát élvez a 43. osztályba sorolt éttermi szolgáltatások tekintetében is.

A világszerte népszerű M...D... gyorsétterem-lánc első üzlete 1988-ban nyílt meg Magyarországon, napjainkban már 100 étterem üzemel az országban. A franchise és védjegyhasználati jogok hazai jogosultja a II. rendű felperes, aki azonban közvetlenül nem áll kapcsolatban a védjegyjogosulttal, hanem a cégcsoporthoz tartozó M...D E... F... céggel kötött al-licencia szerződést. Az I. rendű felperes védjegyei – leszámítva a jelmondatokat – védjegycsaládot alkotnak, amire az „Mc” kezdőbetűk és a „McDonald's” védjegyek esetében a szóvégi „s” is jellemző. A védjegycsalád közismertségét és jóhírúségét magyar bíróság jogerős döntése megállapította.

Az alperesi társaság 1995-ben jött létre. A cégneve vezérszavával megegyező „McKIWAN'S” elnevezéssel első üzletét 1996-ban nyitotta meg a B... 46. szám alatt, majd 1998-ban a B... szám, 2001-ben pedig a B...17/A. szám alatt nyitott szendvicsbárokat. Az alperes a „McKIWAN'S” és „McKIWAN'S” megjelöléseket kereskedelmi névként, termékei elnevezéseként, tevékenysége reklámozása körében 2000-től a mckiwans.hu domain névben és az alatta elérhető honlapon egyaránt használja. Az alperes a jogosultja az ... 20-i elsőbbségű ... lajstromszámú „McKIWAN'S” szóelemet is tartalmazó ábrás védjegynek, ami a 30. osztályba tartozó különböző élelmiszer termékekre, köztük a szendvicsekre nyújt védelmet. A védjegyben a szóelem fölött váltakozva sötét és világos színű, napernyőt imitáló minta látható. A szóelemet az alperes az üzletek portálján, a reklámban, a szórólapokon, a házhoz szállításra használt gépkocsikon narancs vagy sötétzöld betűkkel jeleníti meg, fölötte a minta is ezekkel a színekkel látható. Első üzletének portálján 2009 júniusától augusztus elejéig a „McSZERET'S” felirat is olvasható volt.

Az I. rendű felperes pontosított keresetében a védjegycsaládba tartozó védjegyei bitorlásának a megállapítását és jogkövetkezmények alkalmazását kérte egyrészt az összetéveszthetőségre, másrészt a jóhírúségre alapítva az alperes „McKIWAN'S” és „McSZERET'S” megjelölései használata miatt.

Azonos használati magatartások miatt az I. és II. rendű felperesek a tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (a továbbiakban: Tpv.) megsértésének a megállapítását is kérték, elsődlegesen jellegbitorlásra (6. §), másodlagosan a fejezeti klauzulára (2. §) való hivatkozással.

Az alperes a kereset teljes elutasítását kérte. Vitatta a megjelölések összetéveszthetőségét és a védjegybitorlás kimentése körében hivatkozott saját „McKIWAN'S” védjegyére, valamint azzal is érvelt, hogy a védjegyjogosult a használatba belenyugodott. A tisztességtelen piaci magatartás kapcsán vitatta az I. rendű felperes versenytársi minőségét és a jellegbitorlást megalapozó összetéveszthetőséget, továbbá elévüléssel is védekezett, illetve álláspontja az volt, hogy a Tpv. 2. §-a nem alkalmazható.

Az elsőfokú bíróság a védjegybitorlásra alapított keresetet részben, a „McSZERET'S” megjelölés tekintetében alaposnak találta, azonban a tisztességtelen piaci magatartást egyik felperessel szemben sem látta megállapíthatónak.

A védjegybitorlással kapcsolatban a döntését a védjegyek és a földrajzi árujelzők oltalmáról szóló 1997. évi XI. törvény (a továbbiakban: Vt.) 12. § (1) bekezdését, (2) bekezdés b) és c) pontjaira, (3) bekezdés a)-c) és e) pontjaira, 27. § (1) bekezdésére, illetve a Tanács közösségi védjegyről szóló 207/2009/EK rendelete 9. cikk (1) bekezdés b) és c) pontjaira, (2) bekezdés a), b) és d) pontjaira, 14. cikk (1) bekezdésére, 102. cikk (1) és (2) bekezdésére, valamint a Vt. 76/D. §-ára alapította.

A „McKIWAN'S” megjelölés használatával kapcsolatban alaposnak találta az alperesnek azt a hivatkozását, hogy saját védjeggyel bitorlást nem lehet elkövetni. Nem fogadta el azonban az alperesnek az összetéveszthetőség hiányával kapcsolatos védekezését. A felperesi és alperesi védjegyeket hasonlónak ítélte, mert az ellentartott védjegyek szó eleji „Mc” és szóvégi „s” kialakítását olyan jellegzetességnek tekintette, ami miatt az átlagfogyasztó szintjén fennáll az asszociációs kapcsolat a „McDonald's” és a „McKIWAN'S” védjegyek között.

Ezért vizsgálta az alperesnek a belenyugvással kapcsolatos védekezését, kifejtve, hogy a Vt. 17. § (1) és (3) bekezdéseiben foglalt jogintézmény azonos vagy összetéveszthetőségig hasonló megjelölések esetében egyaránt alkalmazható. Az alperesi okirati bizonyítékok és annak alapján, hogy az alperes a főváros frekvenciált helyein három üzletet is nyitott és üzemeltet évek óta, az elsőfokú bíróság arra a meggyőződésre jutott, hogy az I. rendű felperes vagy a II. rendű felperes, akinek kötelessége volt felé a jogsértéseket jelezni, legalább öt éven keresztül úgy hagyta működni az alperesi boltokat, hogy bár arról tudomása volt, mégsem lépett fel ellene.

Ezután a belenyugvás akadályaként hivatkozott alperesi rosszhiszeműséget vizsgálta és azt nem látta megállapíthatónak. Kifejtette, hogy az alperes a megjelölésében szereplő nyelvi fricskával elkülöníteni igyekezett saját tevékenységét a M...D... éttermektől, mert noha a felperesi védjegyekre jellemző szó eleji és végi megoldások, illetve az angolos írásmód alperesi alkalmazását semmi sem indokolta, azonban kiejtve egyértelműen egy magyar igekötős ígét (megkívánsz) idézi fel, építve arra a meghökkentő hatásra, ami az írott forma angolos és a kiejtett forma magyaros eredete közötti különbségben rejlik. Emellett értékelte az eltelt 14 évet és abból a körülményből, hogy az alperes ellen legalább tíz éven keresztül nem léptek fel a felperesek, arra következtetett, hogy maguk sem találták hosszú időn át üzleti érdekeiket zavaró tényezőnek, nem jelentett tényleges érdeksérelmet, egyfajta békés egymás mellett élés valósult meg.

A „McSZERET'S” megjelölés esetében - a jelmondatok kivételével - megvalósultnak találta a felperesi védjegyek bitorlását. Rámutatott, hogy itt a belenyugváshoz fűződő határidő nem telt el. Visszautalt a jellemző szókezdet és szóvég miatti összetéveszthetőség körében kifejtettekre és megállapította, hogy e megjelöléssel az alperes a meghatározott időtartamban bitorolta a felperes védjegycsaládot alkotó nemzeti és közösségi védjegyét.

Az „I'M LOVIN' IT” védjegyek sérelmét nem látta fennállónak, mert megítélése szerint azokkal a „McSZERET'S” megjelölés nem téveszthető össze és a jóhírűségük sem nyert bizonyítást. A megállapításon túl eltiltotta az alperest a további jogsértéstől és határozott, részben eltérő módon az

elégtételadásról is.

A tisztességtelen piaci magatartás körében kifejtette, hogy az I. rendű felperesnek nem mutatható ki olyan gazdasági tevékenysége, ami a magyar piacra közvetlen hatást gyakorolna. Ezt önmagában a védjegyjogi fellépés nem alapozza meg, emiatt nem tekinthető versenytársnak, ezért a keresete nem foghat helyt.

A II. rendű felperes versenytársi minőségét azonban az alperes sem vitatta, ezért az ő tekintetében az elsőfokú bíróság a Tptv. 88. § (1)-(3) bekezdése szerint vizsgálta az elévülést. Arra az eredményre jutott, hogy mivel az adott esetben a kifogásolt magatartás folyamatos, így sem a hat hónapos szubjektív, sem az öt éves objektív határidő nem kezdődött el, ezért a „McKIWAN'S” megjelölés jogsértő jellege érdemben is elbírálandó. A „McSZERET'S” megjelölés kapcsán rögzítette, hogy a sérelmezett magatartás 2009. augusztus 4-én véget ért, de a kereset benyújtására csak 2010. december 22-én került sor és megelőzőleg a II. rendű felperes nem közölt felszólítást. Mégsem találta alaposnak e körben az alperes elévülésre való hivatkozását, mert elfogadta, hogy az I. rendű felperes, mint védjegyjogosult pert megelőző felszólítása a ténylegesen versenytársnak minősülő II. rendű felperes igényérvényesítését megalapozza.

A jellegbitorlás érdemében kifejtette, hogy a „McKIWAN'S” megjelölés lényegében megegyezik az alperesi védjegy domináns elemével, amelyet a tetőcserépszerű színes mintázattal együtt használ és nem merült fel adat arra, hogy ezen túlmenően egyéb jogsértő arculati elemet is felhasznált volna. Ezért a jellegbitorlás megállapítására irányuló keresetet elutasította.

Nem találta alkalmazhatónak a Tptv. 2. §-ában foglalt generálklauzulát, rámutatva, hogy ez csupán olyan esetekben lehet irányadó, amikor a magatartás tisztessége a kérdés, de az nem sorolható a törvényben meghatározott tényállásba. Mivel a jelen perben sérelmezett magatartások az elsődlegesen megjelölt jellegbitorlás tényállási kereteibe tartoznak, ezért a kisegítő szabályra alapított kereseti kérelem alaptalan volt.

A perköltségről a II. rendű felperes tekintetében a Pp. 78. § (1) bekezdése, az alperes tekintetében a Pp. 81. § (1) bekezdése alkalmazásával döntött.

Az ítélettel szemben valamennyi fél fellebbezéssel élt.

A felperések fellebbezése az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatásával a teljes keresetnek helyt adó döntés meghozatalára irányult, ellenkérelmükben pedig az alperesi fellebbezéssel támadott rendelkezések helybenhagyását indítványozták.

Fenntartották és részletesen elemezték, hogy az alperesi használat mind a megjelölések formája, mind az árujegyzék körében túllépte a saját védjegye oltalmi körét. A belenyugvás körében is helytelennek találták az elsőfokú bíróság álláspontját. Különösen sérelmezték, hogy az alperesi piaci jelenlét hosszú idejét a terhükre értékelte, következetes fellépési gyakorlatukra hivatkozva, ami igazolja, hogy a használatról nem volt tudomásuk. Álláspontjuk szerint számos belenyugvással kapcsolatos körülmény is figyelmen kívül maradt, így az, hogy adott esetben hiányzik az ellentartott védjegyekkel azonos alperesi használat. E körben hivatkoztak a Fővárosi Ítéltábla 8.Pf..../2011/4. számú döntésében kifejtettekre, de arra az esetre, ha ezt az álláspontját az ítéltábla nem tartaná fenn, utalva a Vt. 17. § (2) bekezdésére kifejtették, miszerint az alperes védjegyét ténylegesen csak a szendvicsekre használja és a védjegyoltalom időközbeni korlátozására figyelemmel legfeljebb ezen áruk körében lehet szó belenyugvásról. De ezt kizárja az alperes rosszhiszeműsége, aminek megállapításához az ítéleti indokolással szemben egyáltalán nincs szükség piaci kiszorításra való törekvésre, a védjegyek jó hírének érzékelhető lemorzsolódására vagy negatív eredményre. Ennek

kapcsán kiemelték, hogy az asszociációs kapcsolatot az eljáró bíróság a „McKIWAN'S” megjelölés és a védjegyek között megállapította, továbbá az ellentartott védjegyekkel összetéveszthetőnek találta a „McSZERET'S” megjelölést, emellett az alperes nem is vitatta, hogy ismerte a felperesi védjegyeket. Érveik szerint a gyorséttermi-vendéglátási szegmensben egyértelműen legismertebb és piacvezető jellegzetes névnek és jelzőjének egy később piacra lépő versenytárs által történő üzleti alkalmazása, bármilyen ürügy felhozása esetén kimeríti a rosszhiszemű magatartást és védjegyhasználatot.

A tisztességtelen piaci magatartás körében, hangsúlyozva, hogy a felperesek versenyjogi értelemben azonos vállalkozásnak minősülnek, kifejtették, miszerint az I. rendű felperesre a Tpv. tárgyi hatálya is kiterjed, mivel a védjegyek oltalma érdekében való közvetlen fellépése közvetlen hatást fejt ki a magyar piacra, ezért versenyjogi igényt is érvényesíthet. Sérelmezték, hogy kifejezett kérelmük ellenére sem hozott döntést az elsőfokú bíróság a „McSZERET'S” megjelöléssel megvalósított tisztességtelen piaci magatartás vonatkozásában és változatlanul úgy ítélte meg, hogy a „McKIWAN'S” megjelölés alkalmazásával a jellegbitorlás is megvalósult valamennyi használati forma esetén. Azt is fenntartották, hogy amennyiben ezen az alapon a jogsértés nem állapítható meg, akkor a Tpv. 2. §-a alkalmazásának van helye, amit a csatolt közvélemény-kutatások is egyértelműsítettek.

Az alperes a döntés részbeni megváltoztatásával a kereset mindenre kiterjedő elutasítását kérte és eltúlozottnak, illetve aránytalannak találta a megállapított perköltséget is. Fellebbezési ellenkérelme a felperesek által támadott rész tekintetében az ítélet helybenhagyására irányult.

A megítélt védjegybitorlás körében, de az elutasított részre vonatkozóan is sérelmezte a védjegycsaládként való minősítést és annak terhére történt értékelését, olyan körülmények között, hogy ezt a kategóriát a Vt. tételesen nem szabályozza. Kifogásolta, hogy az eljáró bíróság csupán az asszociációra alapította döntését és azt is tévesen, ugyanakkor a sérelmezett megjelöléseket az egyes védjegyekkel egyenként nem vetette egybe, holott keresetét az I. rendű felperes elsődlegesen az összetéveszthetőségre alapította, és a joggyakorlat szerint nem kerülhető meg a szembe állított árujelzők vizuális, fonetikai és konceptuális alapon való összehasonlítása. Nem állapítható meg az sem, hogy a döntés az összetéveszthetőségen vagy az ellentartott védjegyek jóhírűségén alapul, továbbá ezen jogszabályhelyek feltételei helytelenül és jogszabályellenesen nyertek alkalmazást. Az elsőfokú bíróság tévesen vette figyelembe a csatolt közvélemény-kutatásokat is anélkül, hogy azokat elemezte volna. Egyebekben a belenyugvást is helytelenül értelmezte, és jogellenesen állapította meg, hogy annak előfeltétele az összetéveszthetőség, illetve a jóhírű védjegyek sérelme. Azt is hangsúlyozta, hogy az áruosztályok hasonlósága folytán a jelen eset csak az összetéveszthetőség alapján bírálható el, és közömbös az egyébként nem vitás jóhírűség kérdése.

Kiemelte, hogy míg a „McDonald's”-tól eltérően a többi védjegyben az „Mc” vezér-elem után ételre és italra történő deskriptív leírás szerepel, addig az alperesi megjelölések ugyan felidéznek az ellentartott védjegyek képzetét, azonban az „Mc” előtag utáni részük, ami egyáltalán nem árura vagy szolgáltatásra utal, hanem önálló jelentéssel bír, nyomatékosítja, hogy itt valami egészen másról van szó, ez arra hív fel, hogy a velük jelzett áruk más eredetűek, mint amiket a védjegycsaládhoz tartozó védjegyek útján megismertünk. Következésképpen a „McKIWAN'S” védjegy belenyugvás hiányában sem sérti a felperesi védjegyeket és ez nem állapítható meg a „McSZERET'S” esetében sem. Fenntartotta továbbá, hogy bármilyen formában is használja az alperes a megjelöléseket, az nem lépi túl a védjegyoltalom kereteit és ugyanez állapítható meg a termékek és a szolgáltatások körében is. Különösen sérelmezte a határozat indokolásának 16. oldal első, második, negyedik, ötödik, valamint 18. oldal második bekezdésében foglalt megállapításait és

az A/10. szám alatt csatolt, az alperesi üzletek megnyitáshoz fűződő sajtóviisszhangot is figyelmen kívül hagyta az ítélet. Továbbá ellentmondást látott abban, hogy noha az elsőfokú bíróság értékelte, hogy az alperes tudatosan törekedett a felperesektől való elhatárolódásra és fontosságot tulajdonított az időmúlási tényezőnek is, mégis az azonosan játékosan képzett és csupán két hónapig látható „McSZERET'S” tekintetében fennállónak látta a védjegybitorlást anélkül, hogy ezzel kapcsolatosan külön megállapítást tett volna.

Az alperesi fellebbezés szerint tévedett az elsőfokú bíróság akkor is, amikor a Tpv. 88. § (3) bekezdésében foglalt határidőt nem jogvesztőként értékelte és jogellenesen állapította meg, hogy a felperesek közötti szerződéses kapcsolat hiányában az I. rendű felperes által közölt felszólítás az elévülést félbeszakította. Az alperes a jogsértés két hónapos időtartamára tekintettel súlyosan aránytalannak tartotta az elégtételadás meghatározását, a perköltségnél pedig kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe, hogy az I. rendű felperes a „McKIWAN'S” megjelölés körében teljesen pervesztes lett és ugyanez mondható el a tisztességtelen piaci magatartás megállapítására irányuló keresete esetében is. Bejelentette, hogy időközben a védjegyhatóság nem jogerősen elutasította a védjegy törlése irányuló kérelmet.

A másodfokú bíróság az alperes ... lajstromszámú „Mc KIWAN'S” szóelemet tartalmazó ábrás védjegyének a törlése és az oltalom használat hiánya miatt történő megszűnésének megállapítása iránt indult eljárásokat a per érdemi előkérdésének tekintette, ezért 8.Pf..../2011/8. számú végzésével a Pp. 152. § (1) bekezdése alkalmazásával a per tárgyalását felfüggesztette az eljárások jogerős befejezéséig.

A Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala (a továbbiakban: Hivatal) a Fővárosi Ítéltábla Kúria által felülvizsgált 8.Pkf.../2012/10. számú végzésével jogerőre emelkedett .../24. számú határozatával az alperesi védjegy törlésére iránti kérelmet elutasította. Az oltalom használat hiánya miatti megszűnésének megállapítására irányuló eljárás annyiban vezetett eredményre, hogy .../23. számú határozatával a Hivatal az árujegyzéket korlátozta és a védjegyoltalmat kizárólag a szendvics árukra tartotta fenn. A határozat a Fővárosi Ítéltábla 8.Pkf..../2012/4. számú végzésével emelkedett jogerőre.

A folytatódó eljárásban a felek fellebbezésüket, ellenkérelmeiket és korábbi jogi álláspontjukat fenntartották.

A felperesek a „McDonald's” védjegy és az „Mc” előtagot magában hordozó védjegycsalád széleskörű ismertségére két újabb, 2013 őszén készült közvélemény-kutatással szolgáltak (F/39-40.), emellett arra, hogy az alperes mind a megjelölés használata, mind az áruk és a nyújtott szolgáltatások tekintetében messze túlterjeszkedett a védjegyoltalom által biztosított körön F/41-48. jelzés alatt újabb bizonyítékokat mutattak be.

Az alperes észrevételében válaszolt a felperesi előkészítő iratra, az összetéveszthetőség tekintetében nyomatékosan hivatkozott a Fővárosi Ítéltábla 8.Pkf..../2014/8. számú végzésére, amiben a „MC.KANZEE” megjelölést a felperesi védjegyek ellenére lajstromozhatónak találta.

A felperesek fellebbezése nem alapos, az alperes fellebbezése megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a tényállást teljes körűen feltárta, abból - a „McSZERET'S” megjelölés védjegybitorló jellegét kivéve - helyes döntésre jutott. Indokaival a másodfokú bíróság nem mindenben értett egyet az alábbiak szerint.

Előjáróban a másodfokú bíróság rögzíti, hogy a per tárgyalásának felfüggesztése miatti időmúlás nem teremt lehetőséget a feleknek a bizonyítási eljárás kiszélesítésére. Ebben az esetben is érvényesül a Pp. 235. § (1) bekezdésében megfogalmazott korlát, miszerint a fellebbezésben új tény állítására, illetve új bizonyíték előadására akkor kerülhet sor, ha az új tény vagy az új bizonyíték az első fokú határozat meghozatalát követően jutott a fellebbező fél tudomására, feltéve, hogy az - elbírálása esetén - reá kedvezőbb határozatot eredményezett volna, illetve ha az új bizonyíték az első fokú határozat jogszabálysértő voltának alátámasztására irányul. Az utóbbi fordulatra a felek nem hivatkoztak. A felperesek által csatolt dokumentumok az ítélethozatalt követően keletkeztek, kivétel ez alól az F/44. szám alatti, ami azon megrendelőket, számlákat és fényképeket tartalmazza, amiket az alperes az oltalom használat hiánya miatti megállapítására irányuló eljárásban tárt fel, amelyet a másodfokú bíróság értékelhetőnek talált. A BH2007.7.309 szám alatt megjelent jogesetben, valamint a „MC.KANZEE” megjelöléssel kapcsolatos táblai döntésben kifejtett jogi álláspont azonban nem bizonyíték, ezért nem kizárt, hogy a másodfokú bíróság a jelen perben iránymutatónak tekintse.

A Vt. 12. § (2) bekezdés b) pontja akként rendelkezik, hogy a kizárólagos használati jog alapján a védjegyjogosult bárkivel szemben fellephet, aki engedélye nélkül gazdasági tevékenység körében használ olyan megjelölést, amelyet a fogyasztók a védjeggyel összetéveszthetnek a megjelölés és a védjegy azonossága vagy hasonlósága, valamint az érintett áruk, illetve szolgáltatások azonossága vagy hasonlósága miatt.

A Kvr. 9. cikk (1) bekezdés b) pontja a közösségi védjegy jogosultja számára kizárólagos jogokat biztosít, ennek alapján bárkivel szemben fellephet, aki engedélye nélkül gazdasági tevékenység körében használ olyan megjelölést, amelyet a fogyasztók a közösségi védjeggyel összetéveszthetnek a megjelölés és a közösségi védjegy azonossága vagy hasonlósága, valamint a megjelölés és a közösségi védjegy árujegyzékében szereplő áruk, illetve szolgáltatások azonossága vagy hasonlósága miatt; az összetéveszthetőség magában foglalja azt az esetet is, ha a fogyasztók a megjelölést gondolati képzettársítás (asszociáció) útján kapcsolhatják a korábbi védjegyhez.

A védjegybitorlási perben a törvényi tényállásból következően a felperest terheli annak bizonyítása, hogy az érintett árukra és szolgáltatásokra védjegyoltalom fennáll, az abból fakadó jogok érvényesítésére jogosult, és a tiltott használati cselekményt az alperes megvalósította. Az alperes ezzel szemben kimentéssel élhet, e körben annak a bizonyítása terheli, hogy a védjegy használata jogszerű, akár engedély, akár a védjegyoltalom kimerülése vagy belenyugvás folytán. Az I. rendű felperes lajstromkivonatokkal igazolta, hogy a felsorolt védjegyek a javára oltalom alatt állnak a 30. és a 43. osztályban, és nem volt vitás, hogy az alperes gazdasági tevékenysége során használja, illetve használta a „McKIWAN'S”, „Mc KIWAN'S” és „McSZERET'S” megjelöléseket.

Az alperes hivatkozott a saját „Mc KIWAN'S” védjegyének jogszerű használatára, de vitatta a megjelölések és az ellentartott védjegyek összetéveszthetőségét és védekezett belenyugvással is.

A saját védjegy használatára az alperes eredménnyel már nem hivatkozhat, mert a C-561/11. számú FCI-ügyre tekintettel a másodfokú bíróság eltér az eddig kialakult magyar bírósági gyakorlattól, ami szerint a saját lajstromozott védjegy jogszerű használata kizárta más védjegyének a bitorlását (BH1998. 121, EBH2005. 1315,) és a jogsértés megállapíthatósága érdekében a felperesnek eljárást kellett kezdeményeznie az oltalom törlésére vagy megakadályozására. Az uniós jog elsőbbsége folytán az Európai Bíróság ítéleteit a nemzeti bíróságoknak a mindennapi gyakorlatban alkalmazniuk kell az uniós joggal összhangban álló jogszabály-értelmezés és az ennek megfelelő ítélezési tevékenység során. Így a korábbi ítélezési gyakorlattal ellentétben a másodfokú bíróság már nem értelmezi a jogszabályt akként, hogy a bitorlás alól alkalmas kimentés lehet az alperes saját

későbbi védjegye. Az elsőbbség elve alapján a korábbi védjegy jogosultjának kizárólagos joga mindenkire kiterjed és bárkivel szemben felléphet, aki a védjegyet használja anélkül, hogy előzőleg eljárást kellene kezdeményeznie a bitorlónak állított idegen védjegy törlése iránt. A hivatkozott európai döntés az elsőfokú ítéletet követően, 2013. február 21. napján kelt, de a hatálya visszamenőleges hatályú és általános, alkalmazni kell azokban az ügyekben is, amelyek az értelmezés iránti kérelemről döntő ítélet előtt keletkeztek. Az adott ügyben tehát az alperesi védjegyoltalom kizárólagos jogai korlátozhatók a korábbi védjegy jogosultja által az összetéveszthetőségig hasonlóság esetében. A jelen esetben azonban a másodfokú bíróság - az elsőfokú bíróságtól eltérően - ilyen fokú hasonlóságot nem látott megállapíthatónak.

A megjelölések összetéveszthetőségét a szokásosan tájékozott és ésszerűen figyelmes fogyasztóra gyakorolt összbemutató alapján lehet megítélni, ez a kialakult gyakorlat szerint hármasszempontrendszer alapján történő vizsgálatot jelent. Ennek során vizuális, fonetikai és konceptuális alapon szükséges összevetni az árujelzőket, akként, hogy a dominánsnak tekinthető elemek hasonlóságán túl arra is figyelmet kell fordítani, hogy az egyéb elemek biztosítanak-e megkülönböztető képességet. A vizsgálatnak az elsőfokú bíróság eleget tett, anélkül azonban, hogy egyenként ütköztette volna ez egyes védjegyeket a megjelölésekkel. E helyett a kifogásolt megjelöléseket a jóhírű védjegyekkel, illetve a védjegycsaláddal vetette össze. A másodfokú bíróság nem értett egyet azzal, hogy az elsőfokú bíróság külön is foglalkozott az I. rendű felperesnek a védjegyei jóhírűségére, mint bitorlást kiváltó körülményre vonatkozó érvelésével. A Kúria (korábban Legfelsőbb Bíróság) már több döntésében is rámutatott, hogy ugyanazon ténybeli alapon nem lehet párhuzamosan hivatkozni az árujelző jóhírűségére, illetve a védjegyek és a sérelmesnek állított megjelölések összetéveszthetőségére. A jelen perben az I. rendű felperes a védjegyei árujegyzékébe tartozó árukkal hasonló termékek és szolgáltatások vonatkozásában sérelmezte az alperesi használatot, ami a Vt. 12. § (2) bekezdés b) pontjába, illetve a Kvr. 9. cikk (1) bekezdés b) pontjába ütközést jelent, ezért önálló jogalként a jóhírűség nem vizsgálható. A védjegyek jóhírűsége azonban az összetéveszthetőséget fokozó körülményként értékelhető, mint ahogy szintén így vehető figyelembe a védjegycsalád, aminek fogalmát a releváns jogszabályok valóban nem ismerik, illetve definiálják, azonban a védjegyjogi gyakorlat elismeri annak létezését és jelentőségét.

Alappal hiányolta az árujelzők részletes egybevetését az alperesi fellebbezés, de ennek elmaradása nem szolgált az eljárás megismétlésének alapjául, mert a másodfokú eljárásban a rendelkezésre álló adatok alapján ez elvégezhető volt. Megállapítható, hogy valamennyi perbeli szó- és ábrás megjelölésben egyaránt a szóelem minősül dominánsnak, mert jellemzően ezzel jelöli, nevezi meg az átlagos fogyasztó az egyes termékeket. Az ábrás elemekről azonosan elmondható, hogy azok csupán díszítő részei a védjegyeknek, alárendelt, kiegészítő szerepet játszanak. Az ellentartott „McDONALD'S”, „McDonald's”, „McCafé”, „McCAFE”, „McCHICKEN”, „McFREEZE”, „McROYAL”, „I'M LOVIN' IT” védjegyeket és a „McKIWAN'S”, „Mc KIWAN'S” és „McSZERET'S” védjegyet, illetve megjelöléseket egymás mellé helyezve egyezés csupán a valamennyiben egyformán meglévő, szókezdeti „Mc” és szóvégi „s” elemekben mutatható ki, a köztes helyen azonban teljesen más az árujelzők szóképlete, ami az írásképpen és a kiejtésben is eltérő összbemutatóra vezet, ezáltal kellő mértékű elhatárolási lehetőséget biztosít.

Nem vitatható, hogy a felperesi védjegyek védjegycsaládot alkotnak, ami az olyan megjelölések szabadon és korlátlanul bővíthető csoportját jelenti, amelyeket azonos szerkesztési elvek alapján, leggyakrabban egy közös elem köré építenek fel. Az I. rendű felperes ezt a jellemző, minden védjegyében előforduló, erős megkülönböztető erőt képviselő elemet az „Mc” betűpárban határozta meg és ennek azonos alkalmazása okán látta veszélyeztetve a védjegyoltalomból fakadó kizárólagos jogosítványait. A sérelmezett alperesi megjelölések azonban nem simulnak a védjegycsaládba, mert

nem azonos módon épülnek fel és emiatt nem irányadó rájuk a „MacChocolate” ügyben kifejtett érvelés. Bennük ugyanis az utótag szembeötlően és jól kivehetően magyar szót tartalmaz, ami csak igen áttételesen, távoli asszociáció útján hozható kapcsolatba az árujegyzékben szereplő árukkal vagy szolgáltatásokkal, szemben az ellentartott védjegyekkel, amelyek végződése kivétel nélkül az árujegyzékben szereplő árukra vagy valamilyen tulajdonságra utaló olyan angol nyelvű kifejezés, amit részben az igen gyakori előfordulása (Royal), részben a magyar nyelvű hasonló alakja (Cafe) miatt az idegen nyelvekben egyébként jellemzően nem járatos átlagos magyar fogyasztó is könnyen felismer, beazonosít és értelmez. Az alperesi megjelölések egészüket tekintve leginkább olyan frappánsan kialakított, szellemes kifejezéseknek, fantáziaszónak tekinthetők, amelyek játékosan ötvözik az angol és a magyar nyelvet. Az erősen eltérő hangzás és íráskép, illetve a konceptuális hasonlóság hiánya következtében még a kétségek nélkül jóhírűnek minősülő „McDonald's” védjegyekhez sem mutatnak olyan kapcsolódást, ami reálisan védjegybitorlással fenyegetne. Ekként a védjegyek jóhírűsége nem növelheti a felek megjelölései közötti összetéveszthetőséget.

Nem osztható ezért az elsőfokú bíróságnak az a megállapítása, hogy a szó eleji „Mc” és a szó végi „s” olyan jellegzetesség, amiről a fogyasztók kizárólag a felperest, termékeit vagy szolgáltatásait ismerhetik fel. A fentebb kifejtettek szerint ugyanis nincs összetéveszthetőség a jelmondatokon túl a többi felperesi védjegy, illetve a „McSZERET'S” megjelölés között, továbbá nem mutatható ki asszociációs kapcsolat a „McDonald's” és a „McKIWAN'S” védjegyek között. Az alperes nincs elzárva attól, hogy a védjegyének részét képező, domináns szóelemet külön használja.

Azt sem látta megállapíthatónak a másodfokú bíróság, miszerint az alperes azzal, hogy a szendvicseken kívül süteményt, üdítőt is árusít, illetve házhoz szállítás és parti-szerviz szolgáltatást nyújt a felperesi védjegyek sérelmét valósítja meg. Az alperes szerint a tevékenységének alapját az az ötlet képezi, hogy magyar alapanyagok felhasználásával, összeállításával változatos, kifogástalan esztétikai élményt nyújtó és könnyen fogyasztható szendvicsfélét állít elő és értékesít. Védjegye, vagy annak a kiejthető, meghatározó részét képező szóeleme ennek során jellemzően a szendvicsek jelölésére szolgál. Ehhez a főtevékenységhez megengedett módon, szervesen járulhatnak az említett szolgáltatások, amiről az árujelzők kifejtett elkülöníthetősége folytán még akkor sem az I. rendű felperest ismerhetik fel a fogyasztók, ha védjegyei jóhírűek, illetve különösen jól ismertek. A fellebbezési eljárásban csatolt, értékelhető felperesi bizonyítékok ezért nem voltak alkalmasak az I. rendű felperes számára kedvezőbb döntésre. A Forecast és Nielsen kutatásokban feltett felvetéseken alapuló, részben spontán, részben irányított kérdésekre adott válaszok alapján sem jutott a másodfokú bíróság ettől eltérő eredményre. A csatolt elemzések kétséget kizáróan igazolták a „McDonald's” védjegyek jóhírűségét és a felperesi védjegycsalád kimagasló ismertségét, de az is kitűnt belőlük, hogy még ennek ellenére sem kelt zavart a fogyasztók körében az alperesi „Mc KIWAN'S” árujelző, mert olyan elenyészően csekély az ismertsége.

A másodfokú bíróság elfoglalt álláspontja folytán jelentőségét veszítette a „Mc KIWAN'S” védjegy tekintetében történt belenyugvársra (Vt. 17. § és Kvr. 54. cikk) való hivatkozás, illetve ennek kapcsán az alperes rosszhiszeműségének a kérdése, amit egyébként az elsőfokú bíróság helyesen értékelt, azzal azonban, hogy a „McSZERET'S” megjelölés esetében a belenyugvás korábbi saját védjegy vagy más korábbi jog hiányában nem volt vizsgálható.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság eltérő indokok mellett az ítélet részbeni megváltoztatásával a Vt. 12. § (2) bekezdés és a Kvr. 9. cikk (1) bekezdés b) pontjaira alapított védjegybitorlás megállapítására irányuló keresetet teljes egészében megalapozatlannak találta.

A tisztességtelen piaci magatartás körében azonban az elsőfokú bíróság helytállóan jutott arra a

döntésre, hogy az alperes egyik felperes vonatkozásában sem valósítja meg a Tpvt. 6. §-ában megfogalmazott jogsértést.

A Tpvt. 6. §-a szerint tilos az árut, szolgáltatást (a továbbiakban együtt: áru) a versenytárs hozzájárulása nélkül olyan jellegzetes külsővel, csomagolással, megjelöléssel - ideértve az eredetmegjelölést is - vagy elnevezéssel előállítani vagy forgalomba hozni, reklámozni, továbbá olyan nevet, megjelölést vagy árujelzőt használni, amelyről a versenytársat, illetőleg annak áruját szokták felismerni.

Megalapozottan fejtette ki az ítélet, hogy az I. rendű felperes nem tekinthető az alperes versenytársának, ami kizárja annak a lehetőségét, hogy ezen az alapon igényt támasszon vele szemben, hiszen a jellegbitorlásnak tényállási eleme, hogy a felek egymás versenytársai legyenek. Az I. rendű felperes nem felel meg a Tpvt. 1. § (1) bekezdésében támasztott területi hatály követelményének, mivel a Magyar Köztársaság területén tényleges piaci tevékenységet nem tanúsít, azaz nem részese a magyarországi piaci versenynek. Ehhez nem elegendő önmagában az a körülmény, hogy az I. rendű felperesi társaság ismert szereplője a gyorséttermi vendéglátásnak, azon keresztül, hogy a franchise rendszer révén világszerte, így hazánkban is üzemelnek az azonos elven működő üzletek. Az alperessel szembeni versenytársi minőség megkövetelné, hogy az I. rendű felperes közvetlenül legyen szereplője a magyar piacnak, gazdasági tevékenysége alakító módon hasson a hazai versenyviszonyokra. Minthogy ennek a kritériumnak az I. rendű felperes nem felelt meg, a tisztességtelen piaci magatartásra alapított keresete nem foghatott helyt, így megalapozottan utasította el azt az elsőfokú bíróság.

A II. rendű felperes tekintetében ugyanakkor nem volt vitás, hogy versenytársi helyzetben áll az alperessel, ezért érdemben kellett vizsgálni, hogy sérelmére megállapítható-e a jellegbitorlás Tpvt. 6. §-ában írt tényállása.

A Tpvt. perindításkor hatályos 88. § (1) bekezdése értelmében a 2-7. §-okba ütköző magatartásra hivatkozással a magatartás tanúsításától számított hat hónapos elévülési határidőn belül indítható per.

A (2) bekezdés szerint, ha a kifogásolt magatartás folyamatos, az elévülés a magatartás abbahagyásakor kezdődik. Ha a kifogásolt magatartás azzal valósul meg, hogy valamely helyzetet vagy állapotot nem szüntetnek meg, az elévülés mindaddig nem kezdődik meg, amíg a helyzet (állapot) fennáll.

A (3) bekezdés alapján a magatartás tanúsításától számított öt év eltelte után perindításnak helye nincs.

Az alperes nem vitatottan egy adott időtartamban, 2009. június 5. és augusztus 4. között tüntette fel a „McSZERET'S” megjelölést budai üzletének a portálján. Ehhez képest a 2010. december 22. napján előterjesztett keresetlevéllel a perindítás későbbi a törvényben a befejezett cselekmények esetén megszabott jogérvényesítési határidőnél, és a késlekedésnek nem adta ésszerű indokát sem. Olyan körülmények között, amikor a felperesi oldal a perben végig arra hivatkozott, hogy következetesen fellép a védjegy vagy jellegbitorló magatartásokkal szemben, nem fogadható el, hogy a II. rendű felperes nem lépett fel azonnal a sérelmezett magatartás ellen annak közvetlen észlelése után, ami a keresetlevélben foglaltak szerint 2009 októberére tehető. A II. rendű felperes tekintetében további időmúlást jelent, hogy eredetileg ő nem élt keresettel, hanem igényét a 2011. március 25. napján tartott tárgyaláson terjesztette elő, amikor II. rendű felperesként perbe lépett. Minthogy a jogszabály a késedelmet elévüléssel szankcionálja, amire az alperes hivatkozott, így a II. rendű felperes nem léphet fel bíróság előtt az alperessel szemben a „McSZERET'S” megjelölés

kifogásolt használata miatt. Ezért helyesen utasította azt el az elsőfokú bíróság anélkül, hogy vizsgálta volna a jogsértés tényállási elemeinek a megvalósulását.

A „McKIWAN'S” megjelölés kapcsán nem volt akadálya annak, hogy a II. rendű felperes tisztességtelen piaci magatartást sérelmezzen a keresetében, mert ezzel kapcsolatban folyamatos jogsértést állított. A másodfokú bíróság nem tulajdonított jelentőséget a kifogásolt magatartástól való tartózkodásra felhívó pert megelőző, I. rendű felperes részéről az alpereshez intézett levélnek, mert egyrészt abban kizárólag a védjegyei bitorlását említi, másrészt ahhoz, hogy a sérelmet szenvedett fél jellegbitorlási keresetet indítson nincs szükség előzetes felszólításra. Túl ezen, annak okán sem lehetett volna a felszólítást a perben a II. rendű felperes javára értékelni, mert a nem vitatott tényállásból kitűnően II. rendű felperes közvetlenül nem áll kapcsolatban az I. rendű felperessel, hanem a cégcsoporthoz tartozó M...D E... F... céggel kötött al-licencia szerződést. Arra pedig semmilyen adat nem merült fel, hogy az I. rendű felperes a később perbe lépett pertársával felvette volna a kapcsolatot a perbe hozott sérelmek okán.

A védjegybitorlásnál már kifejtettek szerint a felek megjelölései között a másodfokú bíróság nem fedezett fel az összetéveszthetőség szintjét elérő hasonlatosságot, legfeljebb csak igen távoli asszociáció mutatható ki, amit viszont kellően ellensúlyoz a meglehetősen különböző arculati megjelenés, színvilág, a jelentősen eltérő profil és ismertség, utóbbi egyébként a közvélemény-kutatásokból is kiolvasható. Aggálytalanul megállapítható tehát, hogy az alperes szendvicseivel találkozva vagy üzleteibe betérve az átlagos fogyasztó nem juthat - már csak az üzletek méreténél fogva sem - arra a téves feltevésre, hogy a „McDonald's” csoport közismert és közkedvelt szolgáltatásait fogja igénybe venni, illetve hogy a gyorsétterem egy megújított formájával van dolga. Mindezt az is megerősíti, hogy ilyen indokolhatatlanul hosszú időn keresztül nem tett semmit a II. rendű felperes az alperesi versenytárs piacon létének a megakadályozására és közel másfél évtizeden keresztül a „McKIWAN'S” szendvicsbárok és a „McDonald's” gyorsétteremlánc zavarmentesen működtek egymás mellett a magyar piacon.

Arra pedig helyesen mutatott rá az elsőfokú ítélet, hogy a Tpv. 2. §-a alkalmazásának a jelen esetben nem volt helye, mert a tisztességtelennek állított piaci magatartás jól körülhatárolható és a jellegbitorlás törvényi tényállásába besorolható volt. Utóbbi körülmény kizárja a kiegészítő jellegű generálklauzula alkalmazhatóságát.

A védjegyjogi igényen alapuló kereset mindenre kiterjedő elutasítása miatt változott a pervesztesség-pernyertesség aránya, mert ezzel az I. rendű felperes teljesen pervesztesnek bizonyult. Ekként a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint köteles megtéríteni az alperesnek az elsőfokú perköltségét, ami a képviseletében eljáró ügyvéd 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) és (2) bekezdése, illetve 4/A. §-a alapján számított áfával növelt ügyvédi munkadíjat foglalja magában. Az alperesi képviselő elsőfokon 36 munkaórát számolt fel 40.000 forintos óradíjjal. Ebből az elsőfokú bíróság a II. rendű felperes pervesztése okán 7 órát már megítélt. Figyelemmel arra, hogy az I. rendű felperes számos védjegy és jellegbitorlást is sérelmezett, ez kétségtől több munkát igényelt az alperest képviselő ügyvéd részéről. Ezért a másodfokú bíróság mérlegeléssel 25 órában határozta meg az ügy kapcsán ténylegesen kifejtett ügyvédi tevékenységet, és elfogadva a 40.000 forintos óradíjat az I. rendű felperest terhelő elsőfokú perköltséget 1.000.000 forintban határozta meg.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint a rendelkező részben foglaltak szerint határozott.

A felperesek fellebbezése nem vezetett eredményre, az alperes fellebbezése sikeres volt, ezért a Pp.

78. § (1) bekezdése folytán a felperesek kötelesek megfizetni az alperesnek a másodfokú eljárással felmerült költségét. Az I. rendű felperes megtéríteni tartozik az alperesnek a 11 védjegy után az Itv. 39. (3) bekezdés c) pontja szerinti 36.000, összesen 396.000 forint fellebbezési illetéket, emellett mindkét felperes megfizetni köteles az alperest képviselő ügyvéd áfával növelt ügyvédi munkadíját. Az alperes és képviselője sikerdíjban állapodtak meg, ami a védjegybitorlás teljes elutasítása esetére 1.200.000 forintban, a tisztességtelen piaci magatartásra vonatkozó ítéletrész helybenhagyása esetére 750.000 forint + áfában lett meghatározva. Az alperes a másodfokú eljárásban 4 írásbeli beadványt nyújtott be és képviselője jelen volt a tárgylásokon. A fellebbviteli bíróság ennek alapján az I. rendű felperessel szemben 750.000, a II. rendű felperessel szemben 250.000 forint ügyvédi munkadíj megállapítását találta az elvégzett ügyvédi tevékenységgel arányban állónak. A díjmegállapítás a felhívott IM rendelet 2. § (2) bekezdésén és 4/A. §-án alapult.

A másodfokú bíróság észlelte, hogy az alperes a fellebbezésen 11 x 27.000 forint illetéket rót le a szükséges 11 x 36.000 forint helyett, ezért a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése és 15. §-a alapján rendelkezett a hiányzó illeték megfizetéséről.

Budapest, 2015. február 5.

Dr. Lesenyei Terézia s.k.  
a tanács elnöke

Dr. Pullai Ágnes s.k.  
előadó bíró

Dr. Békefiné dr. Mózsik Tímea s.k.  
bíró

A kiadmány hitelül: